

Giulio Meotti: Zapomeňte na svobodu projevu: Fatva proti Rushdiemu vítězí

- CZ24 News | 12. září 2022

“Salman Rushdie je bojovníkem za svobodu slova, který statečně hájí západní ideály, zatímco mnozí jiní se tomuto boji vyhýbají. Kéž by více lidí následovalo jeho příkladu, místo aby se vydávali na cestu appeasementu ve jménu kulturních ohledů. Dlouhá léta vraždění a chaosu, vyvolaného islamisty na Západě, by mohla skončit... vím až příliš dobře, jakou hrozbu islamismus představuje. Poté, co jsem se zřekla islámu, jsem byla přinucena uzavřít se do ochranné bubliny, která mě obklopuje dodnes. Žiji pod nepřetržitou ochranou. Stále mi vyhrožují smrtí. Můj přítel, vlídný, zemitý a geniální Theo Van Gogh, byl zavražděn jen proto, že se mnou natočil film. Jeho vrah přibodl Theovi nožem na hrud' dopis, ve kterém stálo, že další na řadě jsem já.”

Takto reagovala [Ayaan Hirsi Ali](#) na pokus o zavraždění Salmana Rushdieho ve městě Chautauqua ve státě New York.

Na snímku: Ayaan Hirsi Ali. (Foto Jemal Countess/Getty Images)

Mnohá hesla a parafráze na “svobodu slova” a demonstrace solidarity s autorem Satanských veršů zakrývají hroznou a opačnou skutečnost: Fatva nabývá na síle a stále více lidí musí kvůli kritice islámu žít pod ochranou. Alžírský spisovatel Boualem Sansal ve svém článku v časopisu [L'Express](#) napsal:

“Mluvíme-li pouze o Francii, tak policie brzy přestane stačit, bude nutné vytvořit další jednotky nebo nový ochranný sbor z těch, kteří islámu rozumí a dokáží rozpoznat, pod jakým šatem se skrývá.”

Islámští extremisté v roce 2012 [zveřejnili](#) děsivý “seznam nejhledanějších osob”, podobně jako to dělá FBI. Tento seznam je nadepsán: “Yes we can. A bullet a day keeps the infidel away...” [1] (“Ano, my to dokážeme. Jednou kulkou každý den pošleme nevěřící z kola ven.”) Co se stalo s tvářemi a jmény z tohoto seznamu? Byli zavražděni, opustili veřejnou scénu, aby se zachránili, nebo zemřeli pod policejní ochranou.

Švédský karikaturista [Lars Vilks](#) zemřel se svou policejní ochrankou při [autonehodě](#). Jak vysvětlil novinář [Douglas Murray](#):

“Lars Vilks byl nesmírně odvážný muž a umělec. Nikdy se do takové situace neměl dostat, a kdyby ostatní umělci a lidé v celé Evropě nebyli tak zbabělí, tak by se do ní nikdy nedostal.”

[Carsten Juste](#), který jako šéfredaktor dánského deníku *Jyllands Posten* v roce 2005 zveřejnil karikatury Mohameda, se omluvil a odešel od novinařiny. Flemming Rose, redaktor deníku *Jyllands Posten*, který si karikatury objednal (Tálibán na jeho hlavu vypsál [odměnu](#)), rezignoval a vydal knihu s výmluvným názvem *The Tyranny of Silence* (Tyranie mlčení). “Drama a tragédie spočívá v tom, že jediní, kdo vítězí, jsou džihádisté,” [řekl](#) Rose dánskému týdeníku *Weekendavisen*.

[Kurt Westergaard](#), autor nejslavnějších dánských karikatur, zemřel ve svém “domě změněném na bunkr”, kde se ho islamisté dvakrát pokusili zavraždit.

[Molly Norris](#), karikaturistka magazínu *Seattle Weekly* “se vypařila”. Změnila si jméno a zmizela. Poté, co ji FBI zařadila do programu na ochranu svědků, o ní není nic známo.

[Geert Wilders](#) je naživu jen díky tomu, že ho chrání vojenská jednotka nizozemské armády, původně určená k zajištění bezpečnosti nizozemského velvyslanectví v Afghánistánu. Wilders stále žije v bezpečných domech a během televizních debat musí [nosit](#) neprůstřelnou vestu.

Stéphane Charbonnier, šéfredaktor francouzského satirického časopisu *Charlie Hebdo*, byl zavražděn spolu s osmi svými kolegy.

Ayaan Hirsi Ali opustila Nizozemsko a požádala o azyl ve Spojených státech, kde žije pod nepřetržitou ochranou.

A nyní došlo k pokusu o zavraždění Salmana Rushdieho. “Poučení z tohoto příběhu je kruté: Rushdie je naživu, ale strana vrahů neprohrála úplně, dokonce spíše trochu vyhrála,” napsal Etienne Gernelle, redaktor francouzského týdeníku *Le Point*. Britský publicista Kenan Malik [řekl](#) BBC, že kritici Salmana Rushdieho “prohráli bitvu”, ale “vyhráli válku”.

Egyptsko-německý spisovatel Hamed Abdel-Samad na své setkání se Salmanem Rushdiem [zavzpomínal](#) takto:

“‘Takže vy jste ten egyptský Salman Rushdie, o kterém všichni mluví?’, řekl Salman Rushdie s úsměvem při našem prvním a jediném setkání v Berlíně před třemi lety. Byla

to oslava 30. výročí pádu Berlínské zdi a shodovala se s 30. výročí fatvy, kterou proti Rushdiemu vydal ájatolláh Chomejní. 'Před třiceti lety byl na světě jediný Salman Rushdie, dnes je alespoň jeden Salman Rushdie v každé islámské zemi, nemluvě o těch v západních zemích. To by vás mělo těšit,' odpověděl jsem mu."

Ani nevíme, že existují: naše ustrašená konformní média o jejich úžasných příbězích nikdy nevyprávějí. Žijí mezi námi v Paříži, Londýně, Oslu, Kodani, Berlíně, Amsterdamu a všech ostatních evropských metropolích. Žijí podle přísného bezpečnostního režimu – musí policii předem oznamovat, co budou během dne dělat, s kým se setkají a kam půjdou, a pokud některé místo není považováno za bezpečné, tak jsou nuceni změnit své plány. Z času na čas, pokud se neobjeví nějaká nová hrozba, mají možnost změnit bydliště a na nějakou dobu zmizet a být tak chráněni anonymitou. Nejsou to "kající se odpadlí mafiáni", kteří se stali svědky státní prokuratury. Ne, jsou to akademici, aktivisté, spisovatelé, novináři a intelektuálové. Mluvíme o více než stovce osobností v Evropě. Jejich "provinění"? Dovolili si kritizovat islám. Opatření na jejich ochranu není nikdy dost. Salman Rushdie přestal být chráněn už před mnoha lety.

Profesor íránského původu a kritik islámu [Afshin Ellian](#) působí na univerzitě v nizozemském Utrechtu, kde ho chrání osobní strážci. Ve druhém patře katedry práva, kde vyučuje, se k Ellianovi dostanete chodbou s elektronickým přístupem a pancéřovým sklem. Připomíná to spíše trezorovou místnost v bance než běžnou katedru práv.

V Dánsku je pod policejní ochranou [Lars Hedegaard](#), ředitel *International Free Press Society*, který jako zázrakem přežil útok vraha ve svém domě. Atentátník převlečený za poštáka přišel k Hedegaardovým domovním dveřím v Kodani a pokusil se ho střílet do hlavy, přičemž minul jen těsně.

Nizozemská spisovatelka tureckého původu [Lale Gül](#) je pod ochranou za to, že kritizovala koránské školy v Nizozemsku.

Francouzská novinářka [Zineb El Rhazoui](#) má více osobních strážců než mnozí Macronovi ministři. Fatva [zní](#): "Zineb El Rhazoui musí být zabita, aby byl Prorok pomstěn."

Nová adresa redakce časopisu [Charlie Hebdo](#) je tajná a sídlo redakce má šest pancéřových dveří a bezpečnou místnost, do které se mohou novináři v případě útoku schovat. Celou redakci *Charlie Hebdo* nyní chrání [85 policistů](#). Bývalý ředitel *Charlie Hebdo* [Philippe Val](#) žije v domě s neprůstřelnými okny, policisty a pancéřovanou bezpečnou místností, kde je speciální telefonní linka pro přivolání pomoci. Každého zaměstnance *Charlie Hebdo* vždy doprovází auto se dvěma policisty. V případě potřeby se dostaví navíc policejní motocykl nebo obrněný vůz.

[Mina Ahadi](#), která v Německu založila Radu bývalých muslimů (*Zentralrat der Ex-Muslime*, ZdE) nikam nechodí bez doprovodu a je stejně jako spisovatelka [Fatma Bläser](#), která se stala obětí nuceného sňatku, pod policejní ochranou.

Právníčka tureckého původu *Seyran Ateş* je v Berlíně chráněna šesti policisty. Její právník [řekl](#): "Obdržela již tři tisíce výhrůžek."

Když [Can Dündar](#) – nejodvážnější turecký novinář, který jako ředitel deníku *Cumhuriyet* vyjádřil solidaritu s *Charlie Hebdo* – odjel z Turecka do Německa, tak by jej nikdy nenapadlo, že bude potřebovat policejní ochranu. Největší rozdíl byl v tom, že v Turecku mu policisté prohledávali dům a hledali kompromitující materiály, zatímco v Berlíně jeho domov hlídali.

"Kritici islámu se kvůli hrozbám smrti a nebezpečí útoků musí bát o život," [poznámenal](#) německý web *Tichys Einblick*.

“Každý, kdo kritizuje islamismus, musí počítat s tím, že může být v této zemi napaden, bez toho, že by se někoho osobně dotkl,” [uvedl](#) novinář Jan Aleksander Karon. “Kritizovat islám je v Německu stále nebezpečnější.”

V Dánsku dnes redakce deníku *Jyllands Posten* připomíná vojenský bunkr. Zátaras z žiletkového drátu, mříže a kamery obklopující redakci do vzdálenosti jednoho kilometru. Nyní je redakce chráněna stejným mechanismem jako vstup do říčních zdymadel. Jedny vrata se otevřou, vjede auto, vrata se zavřou a až poté se otevřou protější vrata. Novináři vstupují po jednom a zadávají osobní kód (opatření, které neochránilo reportéry *Charlie Hebdo*). Karikaturisté deníku *Jyllands Posten* unikli mnoha útokům, a to i doma. Dokonce i po [masakru](#) 7. ledna 2015 v pařížské redakci satirického časopisu *Charlie Hebdo*, která se stala terčem útoku částečně proto, že přetiskla dánské karikatury Mohameda, deník *Jyllands-Posten* [oznámil](#), že má strach znovu zveřejnit své vlastní karikatury a vydal toto prohlášení:

“Devět let žijeme ve strachu z teroristického útoku, a to je vysvětlení, proč nepřetiskujeme karikatury, ať už naše, nebo *Charlie Hebdo*. Jsme si také vědomi toho, že se tím skláníme před násilím a zastrašováním.”

Pod ochranou žije také francouzsko-alžírský novinář [Mohammed Sifaoui](#). Jeho fotografie a jméno jsou zveřejňovány na džihádistických webových stránkách označené slovem “odpadlík”. Mnoho osob pod ochranou jsou ženy, například [Marika Bret](#), zaměstnankyně *Charlie Hebdo*, která se musela tajně přestěhovat, a francouzská televizní moderátorka původem z Turecka [Claire Koc](#). Nebo novinářka [Ophélie Meunier](#), reportérka televizního pořadu *Zone Interdite*, která v hlavním vysílacím čase informovala o islamizaci města Roubaix spolu s francouzským politikem [Aminem Elbahim](#) ze strany Republikáni, kterému bylo vyhrožováno useknutím hlavy.

Výhrůžky a zastrašování svědčí o houževnatosti těchto odvážných novinářů. Prokazují odhodlání poukazovat na islamizaci části francouzské společnosti probíhající silou a terorem, zatímco jim islamisté odpovídají: Nesouhlasíš se mnou? Kritizuješ mě? Zabiju tě, podříznu ti hrdlo, useknu ti hlavu.

Mezitím se státy a instituce, které se snaží ochránit desítky lidí, projevují jako papíroví tygři. Terorismus funguje. Nikdo nechce žít mezi dvěma policisty nebo vidět své jméno na internetu. Novináři se mezitím zabývají méně nebezpečnými tématy.

Francouzský stát musí chránit obyčejné učitele, jako je [Fatiha Agag-Boudjahlat](#), která několika svým studentům vytkla, že nerespektovali minutu ticha při uctění památky Samuela Patyho, středoškolského učitele státého islamistou.

Imámové, jako [Hassen Chalghoumi](#), jsou zařazeni do programu “Uclat 2”, který je určen pro velvyslance Spojených států amerických a Izraele v Paříži. Chalghoumi, protagonista mnoha bitev ve prospěch Francouzské republiky proti islámským fundamentalistům, řekl televizi [BFMTV](#), že nespí déle než tři noci na stejném místě a že při modlitbě nosí neprůstřelnou vestu:

“Nikdy o tom nemluví, ale nosím ji už léta. Dávám si pozor na svůj život. Mám odpovědnost vůči své rodině i vůči sobě. Pokračuji v boji a platím za to velmi vysokou cenu. Nemohu být každý den ve své měsitě, je to nemožné.”

Profesor Didier Lemaire [vyličil](#) v televizním dokumentu svoji poslední návštěvu Trappes (předměstí

severozápadně od Paříže, kde žije 30 000 lidí pocházejících ze 70 zemí) pro televizní dokument takto:

“Bylo mi dovoleno natáčet pouze pět minut před policejní stanicí, byl jsem přitom obklopen tuctem policistů. Zbytek času jsem musel zůstat schovaný v autě. Jeden z policistů mi řekl: ‘Jestli vytáhnou kalašnikovы, tak jim nemáme čím odpovědět, takže se dlouho nezdržíme.’ Reportér chtěl, abych před školou řekl pár slov, ale policie to z bezpečnostních důvodů odmítla. Bylo mi dovoleno projít kolem bez zastavení. Abych mohl udělat rozhovor, tak jsem byl eskortován do hotelu, jehož vchod střežili čtyři policisté.”

“Dejte nám jeho hlavu,” [křičeli](#) islamisté před britskou školou v Batley. Chtěli zavraždit učitele, jehož jméno ani neznáme a který byl po výhrůžkách smrti nucen školu opustit. Čím se provinil? Při vyučování o svobodě projevu ukázal ve třídě některé karikatury proroka Mohameda. Nyní žije se svou ženou a dětmi v [bezpečném domě](#), protože se bojí, že bude zabit. Hrozba je považována za tak vážnou, že ani příbuzní rodiny nevědí, kde rodina žije. “Okna domu, kde učitel žil více než osm let, jsou zakryta bílými prostěradly.”

Všichni slušní lidé by měli stát na straně Salmana Rushdieho proti jeho pronásledovatelům. Je čím dál více jasnější, že radikální islám je dnes jednou z největších hrozeb pro západní kulturu a že nevyhráváme, ale naopak prohráváme. Stáváme se krocany, kteří slaví Den díkůvzdání?

AUTOR: Giulio Meotti

[ZDROJ](#)

Překlad: René David